

ת"פ 50638/04/17 - מדינת ישראל נגד נאדר אבו סריה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50638-04-17 מדינת ישראל נ' אבו סריה
בפני כבוד השופט איתן כהן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נאדר אבו סריה

הנאשם

הכרעת-דין

כללי

1. ביום 23.01.2019 הודעתי על הרשעתו של הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. עוד הודעתי שהכרעת הדין בנוסחה המלא תשלח לצדדים.

להלן אפוא הכרעת הדין המלאה על נימוקיה.

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 24.09.2019 צעד הקטין מ"א יליד 2001 (להלן: "המתלונן") מביתו בשכונת אבו טור למכולת ובדרכו לשם פגש בנאשם ובבנו הקטין שהיה כבן 8. הנאשם סבר שהמתלונן פגע בבנו וצעק עליו שלא יעשה כן ואמר שיש לו קו אדום. המתלונן שאל את הנאשם מהו הקו האדום ובתגובה הכה אותו הנאשם במכת אגרוף באפו. כתוצאה ממעשי הנאשם דימם המתלונן מאפו והוא נזקק לטיפול רפואי. מהבדיקה הרפואית עלה שגשר האף והמחיצת האף של המתלונן, סוטים קלות וקיים חשד גבוה לשבר. המתלונן הופנה לניתוח חירום שבסופו של דבר לא נערך.

הנאשם הואשם בתקיפת קטין שגרמה חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

תשובת הנאשם לכתב האישום

3. בתשובתו לאישום טען הנאשם שהיה מפגש עם המתלונן שהוא בן השכנים. המתלונן פנה לבנו של הנאשם והנאשם צעק לעברו מרחוק שלא יתקרב לבנו. הנאשם כפר באלימות שיוחסה לו.

גדר המחלוקת

4. אין מחלוקת בין הצדדים שבין הנאשם למתלונן היה מפגש. המחלוקת נעוצה בשאלה האם תקף הנאשם את המתלונן במכת אגרוף באפו אשר כתוצאה ממנה נחבל, אם לאו.

דין והכרעה

5. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט מצאתי שהנאשם הכה את המתלונן במכת אגרוף באפו לאחר שהמתלונן תקף את בנו וכתוצאה מכך דימם המתלונן ונמצאה סטייה קלה בגשר האף ובמחיצת האף והא נזקק לתיקון הפגיעה.

בבסיס מסקנתי עומדות הראיות שלהלן:

6. **המתלונן**, קטין שהיה בעת שהעיד כבן 16 וחצי ובעת האירוע כבן 10, העיד שהיה בדרכו למכולת יחד עם בן דודו שהיה אז כבן 8. בעת שעלו הוא ובן דודו במדרגות ירד בנו של הנאשם והשקית שבידו נגעה ברגלו השמאלית של המתלונן. לדבריו, השקית נתקעה ברגלו, לא הייתה אפשרות לעלות במדרגות ועל כן דחף את השקית ועבר. הנאשם אמר לו בתגובה "הילדים שלי זה קו האדום. אתה יודע מה פירוש המילה קו אדום בקשר לילדים שלי?" המתלונן השיב לו "לא, אני לא יודע" אז הכה אותו הנאשם במכת אגרוף בפניו שפגעה באפו והמשיך בדרכו. מיד לאחר מכן הגיע המתלונן לאמו והיא ראתה את הדם. המתלונן העיד שמשפחתו ומשפחת הנאשם מתגוררים בשכנות, בתיים קרובים זה לזה, הנאשם שכר ממשפחתו דירה ומערכת היחסים בין המשפחות הייתה רגילה (פרוטוקול עמ' 6).

המתלונן העיד בתשובה לשאלה בחקירה נגדית שלא היה ילד שקט (פרוטוקול עמ' 11).

מצאתי את עדותו של המתלונן אמינה בנוגע לכך שהנאשם תקף אותו אולם לא מצאתי אותה אמינה בנוגע לתקיפת בנו של הנאשם. בעניין תקיפת בנו של הנאשם מצאתי את עדותו לא הגיונית, מתחמקת ובלתי עקבית כפי שיוסבר לקמן.

הלכה מושרשת היא שבית המשפט רשאי לפצל עדות כאשר נדרש הדבר, לקבל חלק ממנה ולדחות חלק אחר על פי הכלל המכונה "**פלגינן דיבורא**". בית המשפט אינו מחויב לבחור בין שתי חלופות דחיית דחייתה או קבלתה של הגרסה במלואה, ורשאי הוא לאמץ רק חלק ממנה, מקום שחומר הראיות מבסס תימוכין לכך.

ודוק, בית המשפט רשאי בנסיבות מתאימות לערוך סינון בדברי העד כדי לנסות לבור את הבר מן המוץ ולהבדיל בין אמת לשקר (ע"פ 526/90 בלזר נגד מדינת ישראל, פ"ד מה(4), 133, 185-186 (1991) (להלן ע"פ בלזר), ע"פ 6157/03 הוך נגד מדינת ישראל (28.09.2005), ע"פ 846/10 בדוי נגד מדינת ישראל (14.07.2014), ע"פ 869/81 שניר נגד מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169 (1984), ע"פ 403/89 עבדול חי נגד מדינת ישראל, פ"ד מו(4) 610 (1992), י' קדמי "על הראיות", כרך 4, עמ' 1845 (2009) וכן סעיפים 53 ו- 57 לפקודת הראיות[נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות").

עוד נפסק שפיצול עדות אסור שיעשה באופן שרירותי ונדרש יסוד סביר לאבחנה בין חלקי העדות" (ע"פ 5184/14 פלוני נגד מדינת ישראל (03.08.2016). כן נפסק כי פיצול עדות כאמור ייעשה על דרך היעזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות או על פי הגיונם של דברים (ע"פ בלזר לעיל).

דומני שחריפות תגובת הנאשם ונוסח הדברים שאמר למתלון מעידים על כך שפעל תחת הרושם הקשה שהמתלון תקף את בנו לנגד עיניו.

חיזוק לטענת הנאשם בעניין זה מצאתי בגרסת המתלון עצמו שבעדותו, בתשובה לשאלה בחקירתו הנגדית, סיפר שדחף את השקית שהייתה ביד בנו של הנאשם לצורך מעבר. המתלון לא סיפר על כך בחקירתו הראשית וחשף זאת רק בחקירתו הנגדית אפשר שמתוך ניסיון לשוות לגרסתו סיבתיות הגיונית שתצדיק את תגובתו החריפה של הנאשם כלפיו (פרוטוקול עמ' 10).

לפיכך נתתי אמון רק בחלק מעדות המתלון שעניינו תקיפתו בידי הנאשם, חלק הנתמך בראיות חיצוניות משמעותיות המחזקות את גרסתו - דהיינו עדות האם על אמרתו המידית של המתלון ועל מצבו הנפשי, התיעוד הרפואי והגיונם של דברים.

7. **הגב' נבילה אבו אלדבעאת** העידה שביום האירוע הגיע בנה, המתלון, לבית הסבתא, ישירות לאחר שנחבל, כשהוא מפוחד, כאוב ומדמם והיא חשה למקום לאחר שילדים הזעיקו אותה. עוד העידה שהמתלון סיפר לה שהנאשם תקף אותו כשעלה במדרגות בעת שהנאשם ירד בהם. לדבריה בנה סיפר לה שהנאשם האשים אותו בכך שהכה את בנו ואמר לו "פה לבן שלי יש קו אדום" וכשהמתלון שאל אותו "מה זאת אומרת קו אדום?" הכה אותו הנאשם באגרוף.

עוד העידה שבין משפחתה למשפחת הנאשם היו יחסים טובים מאוד ומדובר בשכנים שאף נוהגים להשתתף בשמחות הדדיות.

כן העידה שלקחה את בנה לקופת חולים כיומיים שלושה לאחר האירוע שם הפנו אותו לבית חולים הדסה. בבית החולים התברר שיש שבר באף ויש צורך בניתוח והרופאים אמרו לה שעדיף שהמתלון ינותח לאחר גיל 16 כדי שהעצם באף תתחזק ומבנה העצמות יהיה טוב יותר ועל כן המתלון נותח רק ביום 27.01.2018. לדבריה השתתה בהפניית המתלון לטיפול רפואי כיוון שסברה שהוא מדמם מעוצמת הפגיעה והדימום ייעצר, ברם

משלא נעצר הדימום, לא היה מנוס מהפנייתו לטיפול רפואי. כך גם הסבירה את השיהוי בפנייה למשטרה, פנייה נעשתה רק כ- 4 ימים לאחר האירוע. עוד סיפרה שביטלה את תלונתה כיוון שבעלה ביקש זאת ממנה. בעדותה תיארה את הדברים כך:

"דבר ראשון, בעלי ביקש ממני לבטל את התלונה. אנחנו שכנים. אני לא הייתי כ"כ מסכימה לתלונה בגלל שאנחנו שכנים. אנחנו שכנים. אף פעם לא היו אתנו בעיות וסכסוכים. אני מרוב שראיתי את הבן שלי ככה, הייתי נסערת על הבן שלי וכעסתי על הנאשם באותו זמן אז הלכתי להתלונן אבל אני לא רציתי לפגוע בנאשם" (פרוטוקול עמ' 14).

סיפרה שאמו של הנאשם ואשתו ביקרו אותה בביתה מספר ימים לאחר האירוע התנצלו והביאו למתלונן מתנות (פרוטוקול עמ' 14 ו-17).

בתשובה לשאלה בחקירה נגדית אישרה ששמעה, עובר לאירוע, על כך שבנה תקף את בנו של הנאשם (פרוטוקול עמ' 17) וכי נהג לריב עם ילדים כמו כל ילד (פרוטוקול עמ' 16).

מצאתי את עדות האם, אמינה. העדה לא ששה להגיש תלונה נגד הנאשם ואף לא להעיד נגדו. לעדה אין מניע להעליל על הנאשם עלילות דברים. אדרבא, אין מחלוקת שיש קשרי חברות בין המשפחות בכלל, ובין בעלה וגיסה לנאשם בפרט. העדה ביטלה את תלונתה נגד הנאשם והגיעה להעיד נגדו רק לאחר שהוזהרה על חובת התייצבותה. בעדותה ניכר היה שהעידה באופן מאוזן על דברים כהווייתם ולא העצימה אותם. כך גם מסרה הסברים משכנעים לשיהוי בהפניית בנה לטיפול רפואי ולשיהוי בהגשת התלונה במשטרה, תלונה שאותה כאמור ביטלה בהמשך.

8. דברי המתלונן לאמו, לאחר שהוכה ונחבל, שנאמרו בהזדמנות הראשונה שהייתה לו להתלונן על מה שאירע, הם בבחינת **אמרת קורבן אלימות לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות**. אמרתו המידית והספונטאנית של המתלונן, מחזקת את גרסתו ומהימנותה.

כידוע אמרה המתקבלת כראיה לפי סעיף זה היא ראיה בעלת מעמד עצמאי - המהווה חריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה ולכלל בדבר סיוע עצמי של עד. אמרה מסוג זה היא ראיה לכאורה לאמיתות תוכנה גם אם אומרה אינו מעיד במשפט.

כדי שאמרה תיכנס לגדר הסעיף יש צורך להוכיח שמדובר באמרה של קורבן למעשה אלימות אשר מתייחסת במישרין למעשה האלימות או לנסיבות הלוואי שלו. התנאי השני הוא אחת משלוש חלופות: אמירה שנאמרה בשעת מעשה אלימות או בסמוך לאחריו או לאחר שהייתה למתלונן ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו. במקרה שלפנינו באה אמרת המתלונן בקהלה של החלופה השלישית.

הטעם לקבילות אמרה שכזו נעוץ בקיומה של זיקה מקשרת בין מעשה האלימות ובין האמרה, זיקה המסלקת

חשש שמא מדובר באמרה כוזבת.

9. חיזוק נוסף לעדות המתלונן בדבר תקיפתו מצאתי **במצבו הנפשי הנסער של המתלונן** שהיה על פי התיאור שמסרה אמו - מפוחד כאוב ומדמם.

10. **ת/1, גיליון שחרור ממין ביה"ח הדסה הר הצופים מיום 27.09.11** מחזק אף הוא את עדות המתלונן. על פי הגיליון גשר האף סוטה קלות לשמאל ומחיצת האף סוטה קלות לימין וקיים חשד גבוה לשבר באף. עוד נכתב שהמתלונן הוזמן לתיקון השבר באף ביום א'.

11. **ת/2, דף הנחיות והוראות למנותחים במסגרת אשפוז יום כירורגי אף אוזן גרון** מלמד על כך שהמתלונן הוזמן לניתוח שנקבע ליום א' 02.10.2011. בביה"ח הדסה הר הצופים מחלקת אף אוזן גרון, עובדה שתומכת אף היא בחומרת פציעתו וכפועל יוצא מכך מחזקת את גרסתו.

12. **הנאשם** העיד שביום האירוע היה בדרכו חזרה לביתו כשהוא מלווה בבנו בן ה-8 שעזר לו לשאת חפצים שונים. במדרגות הירידה לביתו ראה את המתלונן תוקף את בנו. סיפר שבנו נהג להתלונן מעת לעת על תקיפות מצד המתלונן אולם בפעם הזאת ראה את הדברים בעיניו. לדבריו צעק לעבר המתלונן אשר הופתע וברח. בעת שחיכה ליד בנו יצאה אמו של המתלונן ולדבריו אמר לה שזה לא מכובד שבנה מכה את בנו וביקש ממנה לשוחח עם בעלה לאחר שיחזור הביתה. לאחר מכן הגיע האב, התנצל "והסיפור הסתיים" - כדבריו.

בהודעתו מסר הנאשם שאביו של המתלונן התקשר אליו כעשר דקות לאחר האירוע ועוד קודם לכן בטרם שוחח עם האבא דהיינו לאחר מספר דקות מהאירוע, פגש באמו של המתלונן שצעקה עליו והוא ביקש ממנה שבעלה ישוחח אתו כשיחזור (ת/4 ש' 10-13). דברים אלה מחזקים את המידות של תלונת המתלונן באוזני אמו.

הנאשם אישר בעדותו ששכר דירה מסבו של המתלונן, אישר שהוא חבר ילדות של אביו של המתלונן ושל דודו, אישר שאין לו סכסוך עם משפחת המתלונן ואף לא עם אמו של המתלונן ומדובר במשפחות המנהלות יחסי חברות עד לעצם היום הזה, עובדות המהוות חיזוק להיעדר המניע של משפחת המתלונן לפגוע בו.

הנאשם מסר בעדותו מס' גרסאות ביחס לאופן שבו תקף המתלונן את בנו. בתחילה טען שראה את ידו של המתלונן על ראשו של בנו וידו השנייה הייתה מונפת וקרובה לראשו, לאחר מכן טען שיכול להיות שבנו ספג סטירה מהמתלונן ולאחר מכן טען שבנו קיבל מכה בלחיו מהמתלונן כשידו של המתלונן פתוחה. יש לציין שבהודעתו - ת/4 אמר שהמתלונן "התנפל" על בנו (ת/4 ש' 7) כך שלא מדובר בגרסה כבושה ויש בסיס לטענתו שהמתלונן תקף את בנו כבר בחקירה. למרות חוסר הבהירות של גרסתו בעניין זה, חריפות תגובתו של הנאשם מוכיחה שהמתלונן תקף את בנו לנגד עיניו באופן כלשהו, גם אם הנאשם לא ידע לתאר זאת במדויק.

13. לסיכום חלק זה יאמר, שעדות המתלון בצירוף לעדות אמו על אמרתו המידית המהווה אמרת קרבן אלימות ועל מצבו הנפשי הנסער ובצירוף לתיעוד הרפואי, מובילים למסקנה שהמאשימה הוכיחה את תקיפת המתלון ברף הנדרש בהליך זה. חריפות תגובתו של הנאשם, הגיונם של דברים בצירוף לחוסר האמון שרחשתי לגרסת המתלון בנוגע לשלב של תקיפת בנו של הנאשם, מובילים למסקנה שהמתלון תקף את בנו באופן שלא הובהר במדויק. עוד מצאתי שהוכח שכתוצאה ממעשה הנאשם נגרמו למתלון סטיות בגשר האף ובמחיצת האף והוא דימם ונזקק לניתוח לתיקון הפגיעה.

בהתאם לקביעות עובדתיות אלה, מצאתי שהנאשם תקף את המתלון שהוא קטין וגרם לו חבלות של ממש.

הגנה מן הצדק

14. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים בעניין זה, לא מצאתי שיש הצדקה לבטל את כתב האישום או לזכות את הנאשם מחמת הגנה מן הצדק.

15. טען ב"כ הנאשם שאם המתלון הגישה תלונה ביום 28.09.2011 ובעקבותיה הוכרז הנאשם כדרוש לחקירה ותו לא.

ביום 15.03.2011 ביטלה האם את תלונתה ובו ביום נשלחה פנייה לחוקר ילדים - נ/1 - כדי שיחקור את המתלון וזאת ללא שיש הסבר מניח את הדעת לשיהוי זה. המתלון נחקר כ-7 חודשים לאחר האירוע וכתב האישום הוגש בחודש אוקטובר 2015 דהיינו למעלה מ-4 שנים אחרי האירוע.

נוסף על כך, טען שהמתלון ביקש להביא לעדות בבית המשפט את בן דודו מועתז שנכח באירוע, אולם נציגת המאשימה הודיעה לו שהדבר אסור ואם יגיע לא יכניסו אותו.

עוד טען שהאם ובנה הגיעו לעדות תחת "הפחדה" לאחר שנציג המשטרה הודיע לאם שאם לא תתייצב יחד עם בנה, תגיע המשטרה לביתה ותיקח אותה ואת בנה לחקירה.

16. סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע שסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית היא טענה מקדמית שלעיתים תצדיק את ביטולו של כתב האישום.

בע"פ 4855/02 **בורוביץ נגד מדינת ישראל**, פ"ד נט(6) 776 (2005), אומץ המבחן התלת שלבי שנועד לבחינת הטענה ואשר נהג גם היום לאחר שהטענה הפכה מיציר הפסיקה לטענה סטטוטורית.

בשלב הראשון על בית המשפט **לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים** ולעמוד על עצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם.

בשלב השני עליו לבחון **אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות.**

בשלב השלישי יש לבחון **אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים יותר מאשר ביטולו של כתב האישום.**

17. אשר לטענות השיהוי למיניהן, השיהוי בטיפול בתלונה בפרט, ובכלל חקירת התיק בכלל, אינו תקין ואף מקומם, אך אינו מהווה פגם בעצמה כה גבוהה המצדיק את ביטול כתב האישום.

עדותו של בן הדוד מועתז שלא הובא לבית המשפט ממילא לא הייתה אפשרית שכן לא נגבתה ממנו הודעה במשטרה. ב"כ הנאשם יכול היה לזמנו כעד מטעמו אם היה סבור שיש בעדות להועיל לו אולם לא עשה כן, כך שאין באי הבאתו של מועתז משום קיפוח ההגנה. משכך איני מוצא שנפל בעניין זה פגם ממין העניין.

אשר לטענה בדבר הבאת האם ובנה לעדות תחת "הפחדה" באופן שנאמר להם מפי שוטר שאם לא יתייצבו תגיע המשטרה לביתם והם ילקחו לחקירה, לא ניתן לקבוע ממצא ברור וחד משמעי בעניין זה בלי שנחקר השוטר שאמר לכאורה את הדברים. ברם גם אם אצא מנקודת הנחה שהדברים נאמרו, לא מדובר בפגם שיש בו משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות אשר יש בכוחו להצדיק את ביטול כתב האישום. התרשמתי שעדותם של האם ובנה הייתה חופשית ומרצון ולא הושפעה מ - "ההפחדה" דלעיל ככל שאכן נאמרו הדברים בנוסח זה.

18. לפיכך לא מצאתי הצדקה לביטול כתב האישום או לזיכוי הנאשם מחמת הגנה מן הצדק והטענה נדחית.

מחדלי חקירה

19. מצאתי שאכן נפלו בחקירת התיק מחדלים, אולם אלה אינם מצדיקים את זיכוי הנאשם משום שהגנתו לא קופחה באופן המצדיק את זיכוי ומשום שהמאשימה הביאה ראיות מספיקות להוכחת אשמתו.

20. צודק ב"כ הנאשם בטענתו בעניין מחדלי חקירה. בן דודו של הנאשם מועתז שנכח באירוע לא נחקר. כך גם בנו של הנאשם שנכח באירוע לא נחקר. כך גם לא נחקר אביו של המתלונן למרות שסתר את דברי הנאשם בהודעתו. האב לא זומן לגביית הודעה במשטרה והחוקר הסתפק בשיחה טלפונית עמו. כן לא נערך עימות בין האב ובין הנאשם למרות שהנאשם נשאל על נכונותו להשתתף בעימות שכזה והסכים (ת/4 ש'33-34).

כך גם נחקר הנאשם על יסוד תלונת אמו של המתלונן בלבד ללא שהמתלונן עצמו נחקר. חקירת המתלונן התקיימה רק כשבעה חודשים לאחר האירוע וברי ששיהוי שכזה עלול לפגוע במשקל ההודעה ואולי אף לאפשר את זיהומה.

לטענת ב"כ הנאשם עצמת המחדלים מתחדדת ומתעצמת נוכח דלות הראיות הישירות בתיק שכן מדובר בגרסה מול גרסה בתוספת חיזוקים.

21. בע"פ 2840/17 **ניאזוב נגד מדינת ישראל** (07.05.2018) בפסקה 73 לפסק דינו של כב' השופט סולברג סוכמו ההלכות הידועות בנושא מחדלי חקירה כלהלן:

"נקודת המוצא ידועה: "מטרתה של החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכויו של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 20 (4.6.2006)).

יחד עם זאת, "מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו" (דב"כ בע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 24 והאסמכתאות המובאות שם (24.9.2012); כמו כן ראו: ע"פ 8187/11 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 38 (19.8.2013) (להלן: עניין פלוני)).

"השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו" (ע"פ 2694/14 חדאד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 89 לפסק הדין של השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן (6.9.2016); כמו כן ראו: ע"פ 4226/11 אבו חדיר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה נב (15.2.2016)).

נפקותו של מחדל החקירה תלויה אפוא, "בתשתית הראיתית שהניחה המאשימה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והמסקנות תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין" (עניין פלוני, פסקה 38)

22. המחדל שבאי חקירת עדים רלוונטיים אכן פוגם ביכולתה של המאשימה להוכיח את הנרטיב שמתואר בכתב האישום, ברם לא מדובר במחדלים שקיפחו את הגנת הנאשם באופן כה חמור עד כדי קושי להתמודד עם חומר הראיות או קושי להוכיח את גרסתו או עד כדי גרימת פגיעה אנושה בהגנתו. בהקשר זה של קיפוח ההגנה, יש לזכור שהנאשם רשאי היה לזמן את העדים מטעמו אולם בחר שלא לעשות כן.

23. מכל מקום חרף הפגמים דלעיל, הניחה התביעה לפני בית המשפט תשתית ראיתית מספיקה, להבדיל

ממקסימלית, להוכחת אשמתו של הנאשם ברף הנדרש בהליך פלילי, דהיינו מעבר לכל ספק סביר.

24. מנימוקים אלה החלטתי כאמור לדחות את הטענה.

סוף דבר

25. החלטתי אפוא להרשיע את הנאשם בתקיפת קטין שגרמה לו לחבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ל' שבט תשע"ט, 05 פברואר 2019, בהיעדר הצדדים.